

LIBRARY

MAY 2 1980

VILNIS

LIETUVIŲ LIAUDIES LAIKRAŠTIS
LITHUANIAN NEWSPAPER
3116 So. Halsted St., Chicago, Ill. 60608
Telefonas: (312) 842-7325

VOLUME LXI. Nr. 9

KETVIRTADIENIS, GEGUŽĖS [MAY] 1, 1980

KAINA 25 c.

KASDIEN

PRIE KO VISA TAI PRIVES! VIS TIEK REIKIA DALYVAUTI NELENGVAS BUVO KELIAS GEGUŽĖS PIRMOSIOS PROGA

Galim kalbėti kaip norim, galim svarstyti kaip norim, bet faktas yra faktas, kad Amerikai reikalai klostosi ne taip, kaip prez. Carterio administracija nori. Su sąjungininkais kalbos nesiklijuoja, pelnagrobių sukelta infliacija krašto ūki smaugia, žmonėms pragyvenimas sunkėja.

Prie ko visa tai šalį prives, vilkai žino. Gero, tai tikrai nebus, tetenka laukti tik blogiau, kaip didžiųjų korporacijų imperialistinius interesus administracija saugo kaip savo akies vyzdį.

...

Vyksta pirminių rinkimų kampanija. Pretendentai į prezidento postą vienas už kitą išradingiau prez. Carterį ir jo administraciją vanao išsijuose, rinkėjams perša savo nuomones, kaip pašliję Amerikos reikalai reikėtų taisyti, tarytum, jeigu kuris laimėtų rinkimus, plunksnos brūkštelėjimu viskas būtų O. K. kaip sviestu patepta.

Bet praktika rodo, kad Baltuosiuose rūmuose šeimininko pakeitimas tereiškia tiek, kaip kamščio perkėlimas į kitą butelį. Tačiau žmonės ramina: po rinkimų gal bus geriau.

...

Prezidentiniai rinkimai yra didelis dalykas. Kiekvieno piliečio pareiga juose dalyvauti. Rinkėjas savo balsu per pasirinktą kandidatą daro sprendimą savo krašto gerbūviui.

Amerikos nelaimė, kad prezidentinius rinkimus laimi vienos ar antros didžiosios partijos kandidatas. O turint galvoje, kad tos abi partijos yra vienas ir tas pats, tai rinkėjo balsas už pasirinktą vienos ar antros partijos kandidatą praranda reikšmę krašto gerbūviui.

Tačiau rinkimuose vis tiek reikia dalyvauti, reikšti protestą, balsą atiduodant darbo liaudies partijos kandidatui, nežiūrint kad jis rinkimų nelaimės.

...

Painūs rinkiminiai įstatymai daug kur trukdo prezidentiniuose rinkimuose balotiruotis Komunistų partijos kandidatams Gus Hall ir Angela Davis. Bet kaip rodo visi ženklai, ateinančiuose prezidentiniuose rinkimuose daugelyje valstijų jie baltiruosis.

Jų politinė platforma yra—taika per nusiginklavimą, demokratija, socialinė pažanga, rasinė lygybė, darbo liaudies interesai virš didžiojo biznio interesų ir panašiai.

...

Nelengvas kelias buvo laikraščiai "Vilniai" per 60 metų. Bet per tuos 60 metų laikraštis neiškrypo iš to kelio, nenuėjo šunkeliais. Ir nūdien žengdamas į septintą dešimtmetį

TELEGRAMOS

VILNIUS. — Lietuvos TSR Žurnalistų sąjungos, visų Tarybų Lietuvos žurnalistų vardu karštai sveikiname "Vilnies" laikraščio redakciją, visus bendradarbius ir skaitytojus garbingos šešiasdešimties metų sukakties proga.

"Vilnies" laikraštis per šešiasdešimt vaisingo darbo metų paliko neišdildomą pėsdaką kovoje už taiką, demokratiją ir pažangą. "Vilnis" jau daugelį metų skleidžia tiesos žodį apie Tarybų Lietuvą, josios laimėjimus visose gyvenimo srityse.

Jubiliejaus proga visiems "Vilnies" laikraščio bendradarbiams ir rėmėjams linkime geriausios sėkmės darbuose, puikios sveikatos, ilgų ir laimingų gyvenimo metų.

Lietuvos TSR Žurnalistų sąjungos valdybos pirmininkas
A. LAURINČIUKAS

VILNIUS. — Mieli "Vilnies" kolegos, "Komjaunimo Tiesos" redakcijos kolektyvas siunčia Jums nuširdžiausius sveikinimus laikraščio 60-mečio proga.

Skaitydami jūsų rašinius, juose jaučiame tikrą meilę ir artumą gimtajai Lietuvai, žengiančiai socializmo keliu, ištikimybę pažangos idealams.

Linkime Jums ir ateityje neblėtančios jaunatviškos energijos, stiprios sveikatos, aštrios plunksnos, naujų pasiekimų ir didelės asmeninės laimės.

"Komjaunimo Tiesos" redaktorius
V. CHADZEVIČIUS

JUODI DEBESYS

tebelaiko iškėlęs tą pačią vėliavą, kurią jam įteikė laikraščio įkūrėjai.

Visuomet "Vilnis" sielojosi savo skaitytojų gimtinei Lietuva, telkė Amerikos pažangius lietuviuos padėti Lietuvos liaudžiai kovoti prieš sufašistėjusį buržuazinį jungą. Nūdien sulaukusi 60 metų "Vilnis" linksma, kad jos pastangos nenuėjo niekais. Džiaugiasi Lietuvos liaudies laimėjimais, jos nauju gyvenimu, kuriame girdisi kiekvienas žmogus.

...

Mieli laikraščio skaitytojai, širdingiausi sveikinimai Gegužės Pirmosios—darbo žmonių solidarumo šventės proga. Kaip buvo iki šiol, tebūna ji mums didelė šventė visados, nes ji yra šventė darbo žmonių kaip mes, kovojusių ir tebekovojančių už savo, darbininkų klasės, reikalą.

Gegužės Pirmoji mums davė aštuonių valandų darbo dieną, nūdien ji veda mus į kovą už taiką pasaulyje, už demokratiją, už geresnį darbo žmogui gyvenimą, už galutiną darbo žmonių pergalę.

Minėkime ją iškilmingai, džiaukimės pasaulyje pučiančiais politiniais vėjais, nešančiais žmonijai socializmą.

Būkime tikri, kas buvo niekas, bus viskuo.
S. J. Jokubka

VIRŠ LONDONO

nepalengvino, bet dar labiau pasunkino anglų gyvenimą.

Zinoma, konservatoriai visada daug aršiau gynė stambaus kapitalo pozicijas negu laboristai. Skirtumas tik tas, kad dabar M. Thatcher kabinetas be jokių kompromisų stoja į kovą už stambiosios buržuazijos interesus. Pramonės ministras paruošė ir įgyvendino planą masiškai atleisti darbininkus iš "British steel corporation" įmonių. O pati M. Thatcher imasi drakoniskų priemonių prieš profsąjungas. Ji parlamentui siūlo priimti įstatymą uždrausti solidarumo streikus, kuriuos dažnai rengia darbininkai klasės broliams paremti. Tokių streikų dalyvius siūloma bausti didelėmis baudomis ir net įkalinti. Kalbėdama parlamente, ministrė pirmininkė paskelbė, kad vyriausybė ruošiasi priversti profsąjungas mokėti streikuojančių šeimoms pašalpas, kurios dabar skiriamos iš biudžeto.

Tokių atakų prieš darbininkus ir jų profsąjungas Anglija seniai nematė. Štai kodėl 70 proc. anglų mano, kad ateityje padėtis dar labiau pablogės, o didžioji dalis rinkėjų įsitikinę, kad M. Thatcher nesugeba vykdyti ministrės pirmininkės pareigų, ... A. Strumskis

ENGLISH SECTION

EDITOR: NELLIE DE SCHAAF

A TIME FOR REMEMBERING . . .

Commemoration is a time for remembering . . . remembering all our readers, supporters, friends, writers, editors . . . all of whom contributed so much in making this, our 60th anniversary possible.

Thumbing through ancient and brittle pages in huge, bound volumes of past issues of "Vilnis," our memory raced back in time to Joe Sacal, Dan Kent, Matt Sholomskas, Bunni Sovietski, Walter Kubilius (now writing for films in Hollywood), Frank Kuchinskas, Olga Martin, Nellie De Schaaf, Alice Yonik, Sonia Kaross—all of whom, at one time or another, served as editors of the Vilnis English Section.

We were also reminded of the closely-knit family of the "Vilnis" when we had in our midst such well remembered names as: Vincent Andruelis, Leon and Alice Yonik, John Mazeika, Leon Pruseika, V. Vasys, Mr. Rudaitis, Blanche and Walter Senkevich, John Karvelis, Eleanor Jason, Emily Pazarskis, Mildred Friberg, Mr. Kaminskas, Mr. Avizienis, and Jacob Pauliukas, long-time manager of Vilnis.

Later, the "Vilnis" added other members to its family: Vito Pajaujis, our "pro" in all phases of Journalism; Victoria Walters, Joe Budris, Tony Litvin, Frank Vaitkus and John Feiza, all currently assisting in expediting the paper. The latest additions to the office are Helen Bordner and Julius Urbikas.

We humbly dedicate this issue to all those mentioned above and to Mary Grager, our administrator. In addition, we wish to acknowledge our gratitude to the featured writers, who submitted articles year after year, despite all the ups and downs of the Vilnis English Section. May you find some of your favorite articles among those reprinted. **Nellie De Schaaf**

MY COUNTRY 'TIS OF THEE

NELLIE DE SCHAAF

Once upon a time, as all good fairy tales go, there was a land named America—glowingly described by peoples of less fortunate lands—as the "Land of milk and honey".

It was stated upon very good authority, that the streets of America were paved with gold; that its people were the most democratic, open-hearted, God-fearing, tolerant. That they knew nothing of hunger or deprivation.

They were told that this land boasted of a Constitution and Bill of Rights, worthy of emulation by every nation believing in liberty, freedom, justice, equality and dignity of man.

The people of this nation took particular pride in the fact that even a man of the most humble and lowly birth could aspire to the highest office of the land. After all, wasn't Abraham Lincoln the most shining example?

And so they came—from many lands—these exploited, oppressed and persecuted peoples. They came, wide-eyed with anticipation, hopes high for a brighter day for themselves, and for their yet unborn children.

May 1, 1980

All too soon, they discovered that the streets were of the same dirt as that, which they had left behind. The exploitation they had sought to escape had merely been replaced by exploitation of a different kind.

Men, who had come to America to escape a lifetime of involuntary servitude in the army, were called upon to defend "THEIR" country scarcely before they had mastered its difficult language.

Many were promised citizenship in return for service in defense of their newly-adopted country. They went—but not all returned to claim the privileges so enticingly held out to them.

Today's youth and the immigrant of a generation ago may seem worlds apart, but they have much in common.

Today's youth is filled with high hope for a world at peace. Instead, he sees a world beset by perpetual strife.

While our President and vice-president take to the air to extol our country's "peaceful" intentions, huge bombers drop napalm, anti-personnel bombs in Cambodia, Laos, Vietnam, killing civilians, water buffalo, pigs, and even poultry.

Anti-war students envisage an educational system relevant to today's living. They are offered ROTC.

The concerned youth dreams of research to erase the curses of mankind—cancer, arthritis, multiple sclerosis. He is offered a course in chemical and biological warfare . . . to be used against unarmed men, women and children of Asia.

The young student, who has just become aware of Black Power, is anxious to learn of the contribution of his race to America's greatness. His history books contain NOTHING.

The American Indian fares worse than the Black.

The only mention of his ances-

ALICE YONIK

ALICE YONIK

Alice Yonik was born in Chicago, December 11, 1894. To the age of 15, her childhood was spent in one coal mining town or another, wherever her father could find work in a coal mine.

At about the age of 17, she became an active member in the Lithuanian movement and she and several other women organized the "Birute"—a Lithuanian women's club, which later became a branch of the Lithuanian Women's Progressive Association.

A DAY I SHALL NEVER FORGET

ALICE YONIK

March 7, 1962 marks the 30th anniversary of the day when four working-class martyrs gave their lives, trying to end starvation for the 85,000 unemployed workers of Henry Ford, and others affected by the great unemployment crisis of 1930.

I cannot forget those four, gray caskets—standing side by side—at the Workers Hall on Ferry Street, in Detroit—nor the thousands, who silently filed past to pay their last respects to four, young, brave and courageous fighters, who had fallen in line of battle to better conditions of people who were starving; who had lost their homes through foreclosures, or who had committed suicide unable to bear the sight of their pale, haggard and starving children.

There was Joe York, unemployed son of a Polish miner from Pennsylvania, who had volunteered to organize the youth of Detroit in fighting starvation. A tall, lanky nineteen-year old lad

whose contribution is tied in with attacks upon white wagon trains, the burning and pillaging of settlement forts.

The American Indian is all too vividly portrayed as a savage, blood-thirsty, scalp-hunter, whose extermination by the white is not only laudable, but deserving of SPECIAL MENTION in all American history books!

Can one imagine the horror and bewilderment of the young Indian child who learns of this disgraceful and distorted "history?"

THE YOUTH OF TODAY DESERVES HIGHEST PRAISE FOR ITS REBELLION! Perhaps, they shall succeed in making of America, that which the Founding Fathers intended almost two hundred years ago! (Sept. 1970)

After an unsuccessful first marriage, Alice met Leon Yonik in Springfield, Ill. and they were married Dec. 21, 1922. Their son, Leon, Jr. was born February 26, 1923. When Leon was laid off at the coal mine, the Yoniks decided to move to Detroit, where Leon found employment at Henry Ford's plant.

Alice was secretary of the Workers International Relief at the time of the murder of the four hunger marchers in Detroit and had charge of the funeral. She also secured aid for all the injured requiring hospitalization.

Alice Yonik was a suffragette, and it was because of this group's courage, their persistence, that women won the right to vote. Alice also worked in Hull House with the successor to Jane Adams.

The Yonik's came to Chicago in 1932, and Leon Yonik became editor of the "Vilnis". Shortly thereafter, Alice also became a member of the "Vilnis" family. Leon remained editor of the "Vilnis" until shortly before his death, and Alice reluctantly resigned as correspondent only when her crippling arthritis made it impossible for her to continue working any longer.

who lived in the attic of the same building in which we occupied a four room flat.

The attic was clean, light and airy, but unheated in winter, however, Joe was always welcome in sharing the warmth of our modest living room.

Many a morning, on his way to distribute leaflets at the gate of some auto plant, Joe would stop in for coffee and rolls, mostly donated by some neighborly grocer, who sympathized with the plight of the unemployed.

After a hot cup of coffee, Joe was on his way to the factory gate, to face the police squad—always waiting to pick up all leaflet distributors—for there was a union organizing campaign on, and the plant had to be protected from "agitators".

Then, there was Joe Bussell, 18-year old son of a Jewish shopkeeper, a husky, intelligent boy who participated in the Ford Hunger March, more out of social consciousness than for personal reasons; for his family was not financially pressed like the most of us.

I can still see his mother standing silently beside her son's coffin—like a bronze statue—shedding not a tear, as mourners shook her hand in condolence.

There was Joe DeBlasio, who in the early, cold mornings, stood on street corners selling papers to men who passed on their way to the factory.

The fourth was Coleman Leny who chose to stand beside the despairing, in the Unemployed Councils.

Philip Bonosky, our very able writer (of Lithuanian descent), in his book, "Brother Bill McKie"

Continued Page 7

JOE SACAL

VINCENT ANDRULIS

IN MEMORY OF JOSEPH SACAL

Died May 27, 1948
Interment at Lithuanian
National Cemetery
Chicago, Illinois
Veteran of "Abraham Lincoln
Battalion"

This past Memorial Day, May 30, 1958, marked the tenth anniversary since the death of JOE SACAL, journalist, humanitarian, fighter for the under-privileged, and soldier for Democracy.

Joe fought against fascism in Spain and was wounded, and although he could have stayed home during World War II, he volunteered, and went to fight on the Pacific front. As Sesute writes so beautifully in "Tiesa":

"Years pass quickly, but time does not always heal the wounds inflicted in the passing of a friend".

Joe Sacal was, indeed, a friend—a friend to fellow-journalists—a friend to his fellow soldiers and a devoted friend of the LDS . . . one of the organizers of Al Blozis Chapter of AVC (American Veterans Committee).

Joe gave his life to the ideals he believed in. His memory will always be respected, and each Memorial Day will only awaken the realization that we lost a great humanitarian, . . . a true and tried friend.

Many people visited his commemorated resting place in the Lithuanian National Cemetery on Memorial Day. The Aido chorus sang appropriate songs, and S. J. Jokubka spoke, reflecting on the loss of the best journalist, fighter for Democracy, and for HIS CLASS—the working class.

Joe died in the prime of his life, and there is not a man or woman who knew him, who does not mourn him even ten years after his death.

May 29, 1958

Committed

I've never been a marcher,
I've never thrown a rock,
But now I am committed
Because my brother's all I've got.

My brother soon is going
And yours perhaps is gone,
The blood just keeps on flowing
And they say it's right, not wrong.

So now I am committed,
But what can just one do?
Please join me for the love of man
And peace we will pursue.

Oh, now we are committed,
Politicians be informed
That to the acts of war and killing
We never will conform.

Judith Ann Barlow

They Rave—But Bottcher Has Hero Grave

Killed by Japanese—Strip in New Guinea Named for Communist

BY JOSEPH SACAL

Fascists, reactionaries were happy—including our Lithuanian variety, who edited pages of material denouncing the Communists. Hardly any of the afore-mentioned saw service with the Armed Forces. Most sat in cubby-holes vomiting anti-Soviet diatribes.

But they were happy. Most happy—especially when it was announced that a Communist was dead. Killed by the Japanese.

We were in New Caledonia at the time. When news of Bottcher's death came through, it struck us below the belt. He and I had gone through many battles, long before World War II was official. I'm referring to Spain, now ruled by a despot.

But to get on with our story, one that can be only fully appreciated by those who fought in the Pacific area of operations.

There's a little strip of land in northern New Guinea near Buna Village. Whatever it may be called in Geography books—to the men of the 32nd division it's BOTTCHEER'S CORNER.

That's where Herman Bottcher, immigrant and American Communist—led the action which turned the tide in one of the toughest—bloodiest—battles of the war.

One of his doughboy buddies in New Guinea said: "I'd go through hell carrying buckets of water for him."

o o o

In Memory of Cyprian "Frank" Kuchinskas

of Spring Valley, Ill.
Born September 16, 1909
Died October 7, 1958
Veteran of "Abraham Lincoln
Battalion"

While still in his teens, Frank took on the man-sized job of organizing coal miners Down-state. The times were violent and bloody—and Frank was so brutally beaten by company goons that he was not expected to live.

Upon recovering, he continued to work among the poor, the unemployed.

He edited the Vilnis English Section—and will long be remembered for his tireless efforts for Peace, and his hatred for fascism.

o o o

Gen Douglas MacArthur cited him for his action in New Guinea: "Sergeant Bottcher personally led a unit which cut communications between enemy forces at Buna Village and those at Buna Government station. Although wounded, he remained with his unit. His outstanding leadership and personal heroism inspired his men and was primarily responsible for the success of the action."

Bottcher wasn't a hero by accident. He was killed behind enemy lines in the Leyte campaign—and he was there by choice.

It was early in the morning on New Year's Eve, 1944. A burst of Japanese mortar fire got him. "They blew my leg off," Bottcher called out. There were 300 Japanese surrounding the 90 men in Bottcher's company.

He ordered his men to withdraw and make their way back to our lines. He ordered them to leave him so they could get away more easily. He was proud of the record he had in keeping casualties down among the men he commanded. But they picked up their leader and carried him with them. In a couple of hours, he died.

There's a tiny plot of ground on the island of Leyte where he lies buried.

"The greatest soldier of the New Guinea campaign," state-side papers trumpeted.

The War Department, writing through Asst. Secretary of War John J. McCloy to the Veterans of the Abraham Lincoln Brigade, said:

"The War Department has the highest opinion of Captain Bottcher's army record . . . which earned him a battlefield commission, a Distinguished Service Cross and Oak Leaf Cluster, the Silver Star, the Legion of Merit and the Purple Heart with two oak leaf clusters."

Bottcher signed up the day after bombs fell on Pearl Harbor. It wasn't the first time he had enlisted. In 1937, Bottcher went to Spain. He rose to the rank of captain with the Abraham Lincoln Brigade. He was a hero and fought fascism long before it became fashionable to oppose Hitler.

Bottcher was born in Germany. He fought fascism in Germany. He left for Spain in 1937 and fought for 25 months. Just before his death, Bottcher wrote to the Veterans of the Abraham Lincoln Brigade: "While others were born into it, I acquired my rights to America with sweat and blood." He loved America because he loved FREEDOM. He fought for America because it was menaced by fascism. He died for America because he wanted a better America, a greater democracy in a world of the common man. Herman Bottcher was a Communist. Herman Bottcher was an AMERICAN.

(January 10, 1947)

o o o

The above article reveals the ideals of Joe Sacal, and his passionate and undying hatred of any, and every, brand of fascism—whether domestic or foreign . . . nds.

Recollections of my dad— Vincent Andrulis

NANCY GORDON

I recall the bright, Saturday morning, March 31, 1926, when my mother and Vincent Andrulis were married at City Hall. He was a very kind, patient and understanding man who loved children of all ages. He was also a lover of music, and songs by Stephen Foster were among his favorites.

Mr. Andrulis' duties as Vilnis Editor kept him away from home a lot, but Mother rarely complained. On Sept. 1, 1927, Mother gave birth to twins, tiny, premature girls whose total weight was a little over six pounds. Mother was warned they might not live long, being "preemies", however, both my sisters—now in their 50's, are healthy and have grown children of their own.

Dad was very proud of his girls. He would carry them, one on each arm, to meetings and picnics. I was always introduced, along with the twins, as "my daughter."

After our son Bill was born, Dad loved to take him along on lecture tours to various Lithuanian colonies in the Midwest. He also sent him postcards from various parts of the United States. He talked to him of politics yet never "pushed" his ideas upon our son, allowing him to make up his own mind.

Then, Mother's health began to fail. Thinking that less hours at

work, and more rest would help, I took over her Beauty Shop. Many of our friends, very considerably extended invitations for Mother to come to their farms or vacation homes. Steadily, Mother's health became worse and worse. She needed constant care, and Dad was needed at the "Vilnis." Many concerned friends suggested putting my Mother into a nursing home, but with various members of the family taking turns with Mother, she was able to remain at home—even though it was hard on everyone.

We went from doctor to doctor, seeking help. Finally, a neurosurgeon recommended a new technique for brain surgery to relieve the debilitating effects of Parkinson's disease. The family was divided about Mother undergoing this very serious operation, but after 20 years of invalidism, she agreed to the operation. The operation was regarded as a success but complications set in, and after two and a half months, Mother passed away.

After my Mother's death, Dad felt very sad, alone, and completely lost. We were all happy when he told us that he was going to marry Julia Smith, a long-time friend and progressive woman. She gave him solace and much-needed companionship, also excellent care until Dad died.

May 1, 1980

ILSE BIMBA WITH HER ART

ILSE BIMBA

In 1928, Ilse left her homeland in Estonia to come to the United States. Immediately upon her arrival, she helped form the Balti-

more Estonian Workers Club, and remained its secretary for six years.

After graduating from the Maryland Institute of Mechanic Arts in 1936, she won a scholarship to specialize in textile designs in New York.

In New York, she immediately sought out the various progressive American-Estonian organizations and became an active member. She also served as editor of the Estonian progressive newspaper "Uus Ilm" from 1938 to 1942. She resigned to return to the art field and worked as a commercial artist in New York.

In 1946, Ilse married the editor of "Laisve", Anthony Bimba, and then became as active in the Lithuanian progressive movement as she had been in Estonian circles. Her brief articles have become familiar over the years to all readers of "Vilnis English Section," "Laisve" and the Estonian paper "Uus Ilm."

A CENTURY OF SONG FESTIVALS

ILSE BIMBA

The summer of 1969 was a most unusual one, because it witnessed an almost unprecedented gathering of people in the Estonian capital Tallinn, on the occasion of its Jubilee Song Festival: 30,000 singers sang to an audience exceeding 200,000. Such musical events are rare indeed.

The song festival, which lasted two days, was preceded by a large friendship concert on the eve of festivities. Among the participants were the Estonian folk dancers and choirs, as well as guest choirs from the Russian Federation and the Ukraine, the German Democratic Republic, Finland, Poland, Hungary, Latvia, Lithuania, Georgia, Uzbekistan, Armenia, and Moldavia. The joy of singing united them all into the big, friendly family.

The one million-strong Estonian people can justly be proud of their unique tradition of song festivals. The standards of their amateur singing activities are due to the fact that every 20th Estonian is a member of a choir.

The tradition of the song festivals is a century old. In 1969, they

celebrated the centenary of their national song festivals.

A hundred years ago, the first song festival was arranged in an Estonian University town—Tartu, where, by the way, many Lithuanians have been studying.

Of course, its scope, as compared to that of the jubilee festival, was very small, indeed: the initiators of the tradition were 800 male singers. In those times, the song festival had another significance—it was a cultural and political demonstration of the Estonian nation—a display of the unity of the people.

Despite the opposition of the Baltic barons and tsarist officials, Estonians felt that they were members of an integrated nation. The same romantic and patriotic feelings predominated at the next five song festivals in the 19th century.

Gradually, popularity of the song festivals increased. The tradition of the song festivals, which has now been continuing for 100 years, is an essential feature of Estonian life.

—June 26, 2970

POLITICS AND ART

MILDRED STENSLER

I have a very warm spot in my heart for Chicago, and the "Vilnis" newspaper. It was this paper that carried the news of the First National LMS Festival to be held after World War II, that drew thousands to Chicago as participants and viewers. It was this Festival, which I, too, attended that spawned my career as a weekly columnist for both "Vilnis" and "Laisve"—a love affair that lasted almost 25 years.

I quote from my initial column "LMS News and Views", June 30, 1947 "Ever since the successful LMS Art Festival in Chicago last fall, renewed cultural interest has stirred up among the Lithuanian-American people".

May 1, 1980

The letters "LMS" are appearing more frequently in our conversation and in our press. Literally

Mildred Stensler

translated in English, it means Lithuanian Fine Arts League.

As the years rolled by, we commented on many subjects in the area of the arts and our social and economic movement. We battled through the witchhunt McCarthy era calling attention to the plight of the professional artists like Paul Robeson, Pete Seeger, Howard Fast and others.

If a country is oppressed, is at war, or in the midst of economic upheaval, Art is the first business to suffer, the artists the first to go hungry. More and more the Arts are finding their spokesmen in the political field. An artist, to be a true representative of his art, must

familiarize himself with real life, and only then can true form of Art evolve.

We welcomed the opening of communications and travel to Lithuania, and participated in, and reported on, the Vilnius Song and Dance Festivals of 1965 and 1970.

Yes, it all started in Chicago—and my association with the Vilnis editorial staff over the years has been most pleasant and highly rewarding. I have learned from such venerable masters as Pruseika, Andrulis, Leon and Alice Yonik, John Mazeika, Stanley Jokubka, and Sonia Kaross that the pen is truly mightier than the sword!

A Fable From Japan

MILDRED STENSLER

"The Magnificent Seven," imported from Japan, on the heels of the success of "Gate of Hell", "Rashomon" and "Ugetsu" was reviewed by New York critics as an Oriental horse opera. But to this reviewer, this seems a misleading designation. It is true, that this is a suspenseful tale of armed bandits on horse back, raiding a peaceful farm community, and the seven professional soldiers hired by the villagers to outwit them. But it is much more than that.

For, on this simple frame is hung much beauty of characterization and crosscurrents of human relationships. Photographically, the picture is superb. The acting is intense and tremendously effective. Most beautiful of all are the expressive faces. The camera shows us many things—changing its tempo and mood to suit the occasion. We see a girl washing her hair. She kneels, and we see only the soles of her bare feet, the curve of her hips, the white arms dressing the thick black hair. In the pose and gesture are all the charm of Japanese women, re-

strained, gentle, infinitely feminine.

When the young samurai lies on a hill, amid masses of flowers, we see leaves move and sunlight dancing in quivering radiation. In the dust and rush of battle, or the changes of weather, men and horses are obscured and blurred, so that the viewer strains to see—as he would to hear a whisper. How refreshing—after the polished clarity of Hollywood movies, of jazzed-up technicolor on semi-circular screens, with stereophonic sounds!

It is amazing how little need there is of dialogue—for the great impact is visual, as it should be, in a photographic medium.

A very interesting aspect of the story—beyond its simple story line—is the conflict of people of different kinds and professions. There is horror in the film, as well as beauty, but none of it gratuitous, and there is humor as well as poignancy. Subtlety, juxtaposed with extremes of emotions is characteristic of the Japanese films we have seen in this country.

—January 11, 1957

Cont. from Page 5

gives a vivid account of what took place, that March 7, 1962, when hungry Ford workers marched to ask for wages or work:

"It was early—it was cold when the first of the unemployed Ford workers arrived at Baby Creek Bridge. They were a small gray group—slapping their sides to ward off the cold—and wondering if they alone would come then truckloads rolled in from Dearborn, Lincoln Park, Melvindale, Ecorse yes, from Inkster, too. Old friends found old friends . . . there were hugs and handshakes, and a great impatience to get going

"Then came the bullets men and women fell, as though suddenly broken. Young James Ashford, his FREE THE SCOTTSBORO BOYS sign tumbling, pitched to the ground with a bullet in his leg. In front, Joe York fell. Some ran, screaming, with blood flowing from wounds in chest and shoulders; others on the ground, staring at the bones of their shattered limbs.

"The marchers fell back; but again, the incredible courage in them surged up. They picked up their wounded—there were almost 60—these men and women who had never seen wounded before; but they did not run in panic. Blood

soaked the road . . . a machine gun inside the gates sent out a roar of death more marchers fell. Three more lay dead: Joe Bussel, Coleman Leny and Joe DeBlasio. Twenty others lay seriously wounded."

Whenever I receive my Social Security check, I think of the countless lives that were sacrificed in gaining for the people of the United States some small measure of security in their old age . . . ay.

-----March 7, 1962

You Can't Win

If you run after money, you are materialistic.

If you don't get it, you're a loser.

If you get it and keep it, you are a miser.

If you don't try to get it, you lack ambition.

If you get it and spend it, you're a spendthrift.

If you still have it after a lifetime of work, you're a fool who never got any fun out of Life!

SONIA KAROSS

Sonia Kaross, of San Leandro, California, has won national and international acclaim for her abilities as union organizer, lecturer, Peace advocate. She has also, been a most dedicated contributor to both the Lithuanian and English sections of the "Vilnis".

While still a teen-ager, Sonia became a suffragette in Philadelphia, and one of their most active

supporters. She participated in demonstrations, secretly distributed birth control information from Margaret Sanger, and managed a women's newspaper.

In 1932, she went to the First World Congress Against War, in Amsterdam, representing Lithuanian women of America.

She toured Soviet Europe and Asia with a Black delegation who were amazed at the absence of race and color discrimination.

Sonia is credited with two "firsts" for women in the history of American collective bargaining. She won the rights of pregnancy leaves, and equal pay for equal work. In addition to all her union and Peace activities, Sonia has kept up her membership in the Lithuanian Literary Society and the Women's International League for Peace and Freedom, which she joined in 1917. She is also a founding member of the American Russian Institute, and Women for Peace.

She is proudest, however, of the honor bestowed upon her by the Lithuanian Government in 1979, who awarded her a medal in recognition of her achievements as a "cultural activist."

"Is It Draft Or Registration?"

President Carter calls for **registration**. Rosalynn Carter tells us she is opposed to the **draft**. So, it is not draft but "registration." In any case, they very politely speak of death. So Congress now is preparing a debate on an appropriations bill for Carter's draft registration.

By whatever name "it" is called, we should regard it as just a signal to the "Russians," whom they do not even call Soviets.

It is also a signal to our youth that they may be converted into uniformed signals, deprived of personal liberties and aspirations, which they may have had for their future.

Thirty thousand of our youth just recently gathered in Washington, and, in no uncertain terms told the President and Pentagon, "Hell, no, we won't go! We will not register." What response can we expect from the Soviet Union to this signal of our preparation for war? They will also prepare for war.

Let's analyze where this war would most likely be fought—in The Persian Gulf area? Does anyone with common sense think we could possibly be victorious in a war on the USSR borders? Also, does anyone today think that a war

between the Soviet Union and the United States would be fought with conventional arms? It will be an ATOMIC holocaust which will mean the end of life, not only for the United States and the Soviet Union, but for the **entire world!**

President Carter, in fear of being defeated by his political adversaries, is now running against the Soviets. This same Carter, who was formerly concerned with human rights and good will, now speaks of the draft, or as he calls it, "registration," which means possibility of war. He has forgotten that we are still counting the deaths from Vietnam.

In analyzing the "registration" situation, it is a laugh that equality for women means that women should be drafted. Legislation introduced last year called for women to be registered and inducted; this was even **before** the passage of the Equal Rights Amendment.

What we need now is an international and independent movement stretching all the way from Gorky, to the wall posters in Peking, to the April 26th demonstration in Washington, telling the Government we would rather settle our disputes in the Olympic games in Moscow, rather than on the battlefield.

Ksavera

250,000 AMERICANS LOOK AT USSR

June 16, 1970 was the last day of the Soviet photographic exhibition at the Masonic Auditorium in San Francisco, part of the Soviet-American cultural exchange program.

This showing of 1,200 photographs and films had unprecedented success across the USA, from Washington, D. C., New York City, Chicago, San Francisco, and now on to San Antonio and New Orleans. It is estimated that over 8

250,000 Americans will have had a new and exciting glimpse into life in this distant land by the end of their tour.

The Soviet photo exhibit was startling from many points of view. As you entered, you were confronted with photographs of people of every race, nationality and age—each face telling its own story. For the photo buff, there were some interesting techniques in the reverse of negatives and the effects

of over, and under-developed, negatives, resulting in stark black-white scenes.

For some, the interesting feature was the cleanliness of the cities pictured in the exhibit; streets with no litter, construction sights neat and tidy without the usual debris which accompanies the same scenes in America.

The photos of the ballet or the hundreds of doll-sized photographs

of USSR nationals in their particular native dress attracted many.

The stirring photographs of the battle of Leningrad brought back memories to those old enough to have experienced the Second World War, and who remembered how the world waited daily for news as the heroes of Leningrad fought for their land, inch by inch. It was a most enlightening experience.

Ksavera

THE ROCKWELL KENT PRESS CONFERENCE

MILDRED FRIBERG

Mildred Friberg

ding questions, such as: "Do you prefer Socialism or Democracy?"

He replied: "The definition of Democracy has been stated many times. It is government OF the people, BY the people, and FOR the people. This is not true in the United States, as the people have very little to say. They are not even interested in getting into a discussion on controversial matters, as that would be getting oneself into trouble.

"The guilt by association" has become a sinister menace to one's future. A relative of mine would not dare sign his name as a sponsor of an exhibit of my paintings in New York, on the occasion of my 75th birthday. He had children and could not jeopardize their future".

—Nov. 22, 1957

Mildred Friberg, bookkeeper of "Vilnis" for many decades, was also a capable writer, and tireless participant in every important and significant event, whether in Lithuanian or American circles nds

Common Sense

SUCCESS

The trouble with success is that the formula for it is the same as the one for a nervous breakdown.

PROGRESS

Behold the lowly turtle—
He makes progress only when he sticks his neck out.

IN THIS NUCLEAR AGE,
THERE CAN BE NO MILITARY
SOLUTION TO
INTERNATIONAL CONFLICTS.

TALENT

Your unused talents give you no advantage over someone who has no talents at all.

o o o o

OF THE 234 DRAFT-ELIGIBLE
SONS OF MEMBERS OF CON-
GRESS, ONLY 26 WENT TO
VIETNAM—AND ONLY EIGHT
SAW ANY COMBAT! ONE OF
THE EIGHT WAS WOUNDED;
NONE WAS KILLED.

Outside official Washington, however, Americans were not so keen on the war—and not so lucky—58,889 were killed in Vietnam.

N. Y. Times Book Review

May 1, 1980

Leaving 1977

"Rockwell Kent," the poet and critic Louis Untermeyer wrote, "is probably the most versatile man alive—artist, author, wanderer, home builder, critic and creator—the complete man."

In November, 1957, Mr. Kent, who had just become chairman of the National Council of American-Soviet Friendship, sat in the Polo Room of the Sherman Hotel field

There are four things you can do with your hands—you can wring them, fold them, clinch them, or extend them in friendship to others.

The Truth

Kick the person responsible for your problems and YOU won't sit down for a week.

Life

Life is a grindstone, and whether it grinds a man down or polished him up, depends upon the stuff he is made of.

Marriage

Marriage teaches you loyalty, forbearance, self-restraint, meekness and a lot of other virtues you wouldn't need if you stayed single.

Memory

Memory is what tells a man his wedding anniversary was YESTERDAY.

Sound Advice

The soundest advice
That a man can heed,
Is: Don't plant more garden
Than your wife can weed.

Ain't It The Truth?

A man who received an unexpected dividend from a stock he thought worthless, exclaimed: "It was like getting money in the mail from a son at college!"

PRISIMINIMUI . . .

Jūs buvote Tarybų Lietuvoje? Jeigu taip, tai tikriausiai apsilankėte ir Kaune, pėstute praėjote gražiausią miesto gatvę—Laisvės alėją. Šiandieną mes primename Jums ją Viktoro Kapočiaus nuotraukomis. Beje, mums tenka pasakyti, kad Laisvės alėja priims ir globos tik pėščiuosius.

Gimtojo krašto takais

[JONIŠKIS]

Joniškio rajono centras įsikūręs pačioje respublikos šiaurėje. Atvažiuojant į miestą sustokite pastaraisiais metais sutvarkytoje centrinėje aikštėje. Tarybų rūmai, universalinė parduotuvė "Eglė", restoranas-valgykla "Žilvinas"—pagrindiniai aikštės architektūros akcentai. Jei išalkote, užsukite į "Žilviną" (archit. A. Paulauskas). Galėsite apžiūrėti originalų salės išplanimą: nedidelės sienelės — kolonos sukuria jaukią erdvę, jaukumo teikia ramus apšvietimas. Savitas salės interjeras. Tai vienas originaliausių šios paskirties statinių Lietuvos rajonų centruose.

Joniškis pradėjo kurtis XVI a. pradžioje — pirmosios jo užuomazgos, manoma, buvusios už 4 kilometrų į vakarus, kur dabar Kalnelio kaimas. 1523 metais Vilniaus vyskupas Jonas, vizituodamas Kuršo pasienį, aptiko pagonių. Norėdamas visus gyventojus "atvesti į tikrąjį gyvenimą", 1526 metais įsteigė bažnyčią ir vietovę pavadino Joniškiu (matyt, savo paties garbei). Tik vėliau miestas persikėlė prie judraus Tilžės-Rygos kelio . . . 1616 metais Zigmantas Vaza Joniškiui suteikė miesto teises, leido statyti rotušę, turėti svarstyklės, kirpyklą, miesto pirtį.

Joniškis 1769-aisiais tapo Šiaulių ekonomijos valsčių sukilimo centru. Beveik du mėnesius sukilėliai jį išlaikė savo rankose. Karališkoji valdžia sukilimą žiauriai numalšino. Joniškyje įvykdyta mirties bausmė sukilimo vadams M. Paugai, M. Radvilai, S. Jazauskui.

Joniškėčiai atliko svarbų vaidmenį per 1905-1907 m. revoliuciją. V. Kapsuko vadovaujami LSDDP nariai 1905 metų liepos 17 dieną

surenge mitingą ir demonstraciją su šūkiu "Salin caro valdžia!" Aikštėje prie bažnyčios susirinko apie 3,000 žmonių. Atvyko nemaža latvių darbininkų iš gretimos Kuršo gubernijos. Mitinge kalbėjo V. Kapsukas. Demonstrantus staiga užpuolė dragūnai ir ėmė šaudyti. Du vyrai ir viena moteris žuvo. V. Kapsuką, žmonių pramintą "Vincuku pravadnyku", išgelbėjo demonstrantai: vienas valstietis užmetė jam ant pečių savo milinę, kitas atidavė kepurę. Kalbėtojas įsiliejo į minią.

1918-aisiais joniškėčiai darbininkai išrinko savo Tarybą, kuriai vadovavo buvęs Šiaulių Frenkelio fabriko darbininkas K. Oginskis. Nuslopinus Tarybų valdžią, komunistai veikė pogrindyje.

Iš hitlerinės okupacijos Joniškį 1944 metais liepos 28-osios rytą išvadavo 1-ojo Pabaltijo fronto kariuomenė, paimdama 5 priešo lėktuvus, keturis traukinius su karinėmis, keturis traukinius su karinėmis medžiagomis.

Pastaraisiais penkmečiais Joniškis gerokai ūgtelėjo. Plėtėsi stambiausia miesto įmonė—grūdų produktų kombinatas, dabar gaminantis iki 460 tonų kombinuotų pašarų per parą. Tačiau Joniškis ne pramonės, o Žiemgalos lygumų aruodo miestas. Drenuotose žemėse išauginami gausūs javų derliai. Rajono ūkiai specializuojasi auginant cukrinius runkelius. Už didelį šios kultūros derlių 1977 metais joniškėčiai yra iškovoję sąjunginę Raudonąją vėliavą.

Žiemgaliečiai didžiuojasi, kad jų žemėje—Kepalių apylinkės Medginių kaime—gimė Lenino premijos laureatas rašytojas Jonas Avyžius.

Algimantas Semaška

DOVANA DARBININKAMS

Baigtas statyti 350 vietų bendrabutis "Žalgirio" staklių gamyklos darbininkams ir tarnautojams.

Dvylikaaukštis pastatas iškilo netoli gamyklos pietinėje Vilnios upės pusėje. Gerai suplanuotose kambariuose gyvena po du, tris žmones. Kiekviename bute—dušai, vonia, aukštuose—skalbyklos, drabužių džiovinimo ir lyginimo kambariai. Numatyta įrengti trisdešimties vietų viešbutį atvykstantiems į gamyklą specialistams.

"PABAIGTUVIŲ PĖDO" KONKURASAS

Šiam chorų konkursui vardą lėmė kompozitoriaus A. Bražinsko daina "Pabaigtuvių pėdas". Susirinkę Žibartonių kultūros namuose, svečiai iš Utenos ir Panevėžio rajono chorai varžėsi, kieno daina skambesnė, kovodami už "Tiesos" kolūkių prizą. Jį laimėjo Paistris kultūros namų choras.

KVIECIAME Į BŪSIMĄ MUZIEJŲ

"Vakarinių Naujienu" laikraštyje rašoma, kad šiemet Vilniaus statybininkai pastatys Lietuvos TSR revoliucijos muziejų. Šis originalus pastatas užims apie septynis tūkstančius kvadratinį metrų plotą, o ekspozicijų salės—2500 kv. metrus. Muziejus bus penkis kartus didesnis už senąjį. Projekto autoriai—architektai Gediminas Baravykas ir Vytautas Vėlius.

STATYBA LAZDYNUOSE

Liaudies ūkio pasiekimų parodos paviljonai iškilo Lazdynuose, Draugystės parko zonoje. Edmundo Stasiulio projekte numatyta, jog pagrindinė salė išsidėstys trijų, o mažoji—vieno tūkstančio kvadratinį metrų plotuose.

APDOVANOJIMAI MENO KOLEKTYVAMS

Lietuvos TSR valstybinės filharmonijos kolektyvas už praėjusių metų antrojo pusmečio veiklą pripažintas sąjunginio teatrinių ir žiuruvų įstaigų socialistinio lenktyniavimo nugalėtoju.

Ketvirtaisiais penkmečio metais filharmonijos kolektyvas surengė 4,685 koncertus. Žiuruvų skaičius viršijo 1 milijoną 800 tūkstančių. Daug nuveikta muzikinio švietimo srityje. Per metus įvyko daugiau kaip 700 paskaitų-koncertų.

Antrą vietą sąjunginiame lenktyniavime iškovojo Klaipėdos dramos teatro kolektyvas.

DIDEJA PAUKŠTIENOS GAMYBA

Pasvalio rajone Mikoliškio paukštinkystės tarybinio ūkio kolektyvas per ketverius penkmečio metus beveik trečdaliu padidino paukštienos gamybą. Vien šiemet valstybei bus parduota 491 tona paukštienos, o šalies paukščių fabrikams beveik 6 milijonai veislinių kiaušinių.

Prieš porą metų baigtoje statyti pirmoje paukštyno eilėje vienu metu laikoma daugiau kaip 140 tūkstančių dėslųjų vištų ir mėsai auginamų paukščių.

A. MIŠKINIO POEZIJOS VAKARAS

LTSR meno darbuotojų rūmuose įvyko poeto A. Miškinio kūrybos vakaras, skirtas jo 75-mečiui. Vakara pradėjęs poetas A. Baltakis kalbėjo apie A. Miškinio kūrybos poveikį lietuvių poezijai. Filologijos daktaro V. Galinio žodžiais, šio poeto lyrika šiandien—viena iš žėrinčių lietuvių poezijos viršukalnių. Paanalizavęs A. Miškinio kūrybinį kelią, V. Galinis pažymėjo, jog jis sukūrė lyrinio eilėraščio modelį.

"Sveikinimai" "Vilnis" 60-ajai Nuoširdūs linkėjimai sukakčiai

LDS 35 kuopa, Los Angeles, Cal., su.....\$100.
 LLD 145 kp., Los Angeles, Cal. \$ 60.
 Roselando Lietuvių Moterų klubas\$ 60.
 Cicero Lietuvių Moterų klubas \$ 60.
 Lucille Matuz.....\$ 60.
 J. ir M. Marazai.....\$ 60.
 Albertina Jakienė.....\$ 60.
 Adelė Zix, Redlands, Cal.....\$ 25.
 M. ir B. Kubiliai, Hot Springs, Ark.....\$ 30.
 Valeria Urbikas.....\$ 25.
 E. ir V. Bogden.....\$ 25.

Mary Smastis, Ludington, Mich.....\$ 20.
 Adeline Bacevičienė\$ 25.
 G. ir F. Mikužiai, Hickory Hills, Ill.\$ 15.
 W. ir M. Railai, Whittier, Cal. ...\$ 10.
 Frank ir Frances Sakal, West Covenia, Cal.\$ 10.
 Stasys Repšys, London, Ont., Canada\$ 10.
 Anienė Dočkienė, Cicero, Ill. ...\$ 10.
 Jessie ir Frank Vesely\$ 5.
 Nuoširdus dėkui visiems už sveikinimus ir gražią paramą. "Vilnis"

Roselandietės pasveikino "Vilni"

Roselando Lietuvių Moterų klubo narių susirinkimas įvyko balandžio 7 d. Tai buvo pirmas šių metų susirinkimas po ilgos pertraukos. Narių atsilankė gana skaitlingai. Visos buvo pasiligusios vienos kitų, tad pas visas matėsi puiki nuotai-ka.

Pirmininkė P. Valentienė atidarė susirinkimą pranešė, kad per tuos tris mėnesius mirtis išskyrė iš mūsų tarpo penkias nares, paprašė atsišlovinti ir tyloje pagerbti jų atminimą: Anna Dombrowski, Magdalena Noruišienė, Konstancija Rodžius, Frances Dauderienė, Jadvyga Pukienė.

Finansų sekr. V. Samuolienė davė išsamų metinį raportą. Taipgi ir kitos valdybos narės raportavo iš savo veiklos.

Pranešta, kad rimtai sirgo drg. Joy Wainorius, bet jau grįžo iš ligoninės ir sveiksta. Taipgi buvo ligoninėje P. Peškaitienė, bet jau grįžo į slaugymo namus. Palinkėta joms pasveikti.

Nutarta pasveikinti laikraštį "Vilnis" jo 60 metų jubiliejaus

proga ir įteikti paramos \$60. Narės skaitlingai ruošiasi dalyvauti jubiliejiniame bankete.

Nutarta sekančiame susirinkime, kuris įvyks gegužės 5 d., atžymėti Motinos dieną. Narės pasižadėjo atnešti skanumynų. Be to, bus pasakyta kalbų ir deklamacijų. Tai bus puiki meninė programa.

Susirinkime atžymėti gimtadieniai S. Strong, Joy Vainorius, S. Kiaunienės, E. Geštautienės, K. Kurpeikienės, V. Walteraitės, A. Korens, P. Valentienės. Joms palinkėta ilgo, darbingo ir sveiko amžiaus, sudainuota Ilgiausių metų, o drg. Agotėlė Drušekienė padeklamavo puikų eilėrašį.

Po susirinkimo buvo šauniai pasivašinta. Vaišių atnešė pačios narės, o valdyba atliko paruošimo darbą.

Dar primenu, kad sekantis susirinkimas bus gegužės 5 d., 12:30 val. dieną, Anielės salėje, 4500 So. Talman Ave. Būkite visos, atžymėsimės Motinos dieną. Iki susitikimo susirinkime. Sekr. J. Urmonienė

PAVYZDINGAS ATŽYMĖJIMAS

Gavome Albertinos Jakienės laiškučių, kuriame ji primena, kad laikraštis "Vilnis" buvo jos gyvenime tikras kelrodis į šviesesnį gyvenimą ir dėl kurio ji daug dirbusi ir džiaugiasi sulaukusi jo gražaus jubiliejiaus. Ji primena, kad ji gimusi balandžio 6 d., o "Vilnis" balandžio 8 d. tik ne tais metais.

Žemiau talpinsime jos gražų laiškučių:

Albertina Jakienė

"Brangūs vilniečiai:

Skaitydama laikraštį "Vilnis" nuo jo pirmo numerio ir prisidėdama su darbu parengimuose, vajuose ir pinigaiškai remdama, jaučiu didelį malonumą, kad "Vilnis" sulaukė gražaus 60 metų jubiliejiaus. Smagu pasisakyti, kad ir aš pati prieš porą dienų atžymėjau savo 86-tą gimtadienį. Tad šia puikia proga įteikiu

100\$ paramą

"Vilnis" paramai \$60, tai nuo kiekvienų metų po 1 dolerį.

Troškstu, kad dar daug metų miela "Vilnis" gyvuotų ir šviestų darbo liaudį ir kvieštų visus į bendrą kovą prieš skriaudas, kruvinių karų rengėjus ir darbo žmonių vergėjus".
 Albertina Jakienė

Vilniai 60 metų

Šešiasdešimties metų karūna Jus puošia saulėtu vainiku, Nueitą kelią liaudies labui Mums prisiminti nesunku.

Gimei laikotarpiu audringu, Augai sunkiu kovos keliu, Žmonijai gero telinkėjai, Aiškina tiesą su saiku.

Buvai mums kelrodžiu už tiesą, Tamsumoj mums suteikė šviesą, Pažadina laike pavojaus, saugojai nuo tamsaus rytojaus.

Makartizmo šmėklai užgulus, Galvos neslėpei smiltyse, Šaukėi kovot už žodžio laisvę Darbo žmonijos baruose.

Tu padarei mus žmonėmis, Užgrūdinai kovos lauke, Eiles vadų mums išauklėjai, Išsaugot taiką dar šauki.

Jums linkiu daug metų darbinių, Vėliavą kovos išlaikyt, Perleisti ją sekančiai kartai, JUS Istorijos lapuos įrašyt!

Stasys Repšys

8-IV-1980
 London, Canada

Julija ir Mikas Marazai

Sveikiname laikraštį "Vilnis", jo personalą ir jo rėmėjus bei skaitytojus. Linkime kad 60 metų sunkaus kūrybinio darbo tikslas būtų atsiektas, kad tūkstančiams lietuvių atidarytų širdis ir protą stoti į bendrą kovą prieš neteisybes, skriaudas ir kruvinių karų rengėjus.

Linkime, kad "Vilnis" dar ilgai gyvuotų ir savo skaitytojams teiktų teisingas žinias. Laikraščio paramai rasite \$60.
 Jul. M-nė

KULTŪRIEČIŲ ŽINIAI

Mielos sesės, Amerikos Lietuvių Moterų Kultūros draugijos narės, prašau visas atsilankyti į draugijos narių susirinkimą, kuris įvyks gegužės 20 d., 12 val. dieną, "Vilnės" salėje. Šiame susirinkime atžymėsimės Motinos dieną ir pasidalinsime mintimis apie veikimą vasaros laikų.

Laukiu skaitlingo atsilankymo.
 Sekr. J. M-nė

APLANKEME M. SMALSTIENĘ

Teko pasikalbėti su drg. Maryte Smalstiene, gyvenančia Ludington, Mich. Savo laiku Marytė ir jos mylimas vyras Petras Smaltis daug veikė įvairiose organizacijos bei laikraščių vajuose, bet pastaruoju metu, ligoms suspaudus ir metų naštai padidėjus, Petras randasi slaugymo namuose, o Marytė paliko viena namuose ir negali niekur išeiti, liūdi.

Marytė telefonu paprašė, kad aplankytume ją, nes norinti pasveikinti "Vilni" 60 metų jubiliejiaus proga, o pati dėl skaudžių rankų, rašyti nepajėgia. "Vilnės" paramai įteikė \$20. Ji taipgi nusiskundė, kad jos sūnėnas jai dažnai parašo iš Lietuvos, o ji jam parašyti jau nepajėgianti. Džiaugiasi, kad jis nepamiršta jai parašyti ir per eilę metų skaito "Vilni".

Aplankėme ją.
 Palinkėjome Marytei sutvirtėti ir pasiuntėme jos paramą "Vilniai".
 Mrs. X

SVEIKINA "VILNIES" DALININKŲ SUVAŽIAVIMĄ

"Vilnės" bendrovės dalininkų suvažiavimas įvyks birželio 8 d. Jau gavome sveikinimų ir pinigų paramos nuo šių draugų ir organizacijų: LLD 2 kp., So. Boston, Mass. \$15; E. Fremontienė, Somerville, Mass. \$10; E. Repšienė, Dorchester, Mass. \$10. Viso labo \$35.

Nuoširdus dėkui už sveikinimus. Laukiame jų iš kitų kolonijų bei vietinių draugų. "Vilnės" Adm.

LDS 35 KP. SVEIKINA "VILNI" SU \$100

Los Angeles, Cal., LDS 35 kuopa pasveikino "Vilni" jos garbingo 60 metų jubiliejiaus proga ir įteikė paramos \$100. Linki, kad "Vilnis" ir ateityje skleis teisingas žinias ir dar ilgai gyvuotų, sulauktų dar kitų 60 metų.

Taipgi rasite ir Frank ir Frances Sakalų \$10 paramos bei linkėjimus ilgo amžiaus "Vilniai".

Pranė Sakalienė

LDS 2-ROS APSKRITIES KUOPŲ ŽINIAI

Pastarojoje LDS 2-ros apskrities konferencijoje, kuri įvyko 1979 m., spalio 28 d., "Vilnės" salėje dėl skubaus konferencijos uždarymo nespėta išrinkti pilnas veikiančio komitetas, nors iš buvusio 3 narės sutiko būti apskrities komitete: Isabelle Peters, Eva Sankus ir J. Marazienė. Minėtos narės, pasitarusios ir gavusios iš LDS Centro sekretorės Anna Yuškys paraginimą sušaukti kuopų atstovų konferenciją ir išrinkti pilną komitetą, šaukiam kuopų atstovų konferenciją gegužės 25 d., 10 val. ryto, "Vilnės" salėje.

Sekretorė Isabelle Peters išsiuntinėjo kuopoms laiškus ir prašo išrinkti delegatus. Kadangi kuopos retai laiko susirinkimus, tai matau reikala atsikreipti per spaudą į visų kuopų valdybas ir narius ir prašyti išrinkti delegatus į minėtą konferenciją.

Pasitikiu, kad kuopos supras svarbą ir šioje konferencijoje bus atstovaujamos. Koresp. J. M-nė

LINKĖJIMAI IR PARAMA

Gavau laiškutį nuo Emma ir Alfons Rye iš Detroito. Jie labai apgailestauja, kad negali dalyvauti "Vilnės" jubiliejiniame bankete, tad dieną detroitietis George Janonis atžymi savo 90-tą gimtadienį. George daug veikė pažangos labui ir užsitarnavo gilios pagarbos nuo idėjos draugu.

Nors Rye negali būti su mumis, bet palinkėjo visam "Vilnės" personalui, skaitytojams ir rėmėjams ir ateityje taip gražiai remti ir dirbti, kad "Vilnis" dar ilgai galėtų tarnauti darbo klasei, kaip puikiai tarnavo ir švietė liaudį per tuos savo 60 metų. Prie linkėjimų jie dar prisiuntė \$10 paramos.

Gaila, kad neatvyksite, dėkui už linkėjimus ir paramą.
 Helen Bordner

Atžymi sukaktis

Balandžio 7 d. drg. Josephine Sisevičienė atvyko į "Vilnės" raštinę, įteikė \$60 ir pasakė, kad ji ir jos mylimas vyras Kazys Sisevičius sveikina "Vilni" 60 metų jubiliejiaus proga ir linki, kad "Vilnis" dar daug metų gyvuotų ir teiktų teisingas žinias.

J. Sisevičienė sakė, kad ji gyvena Rockford, Ill., dėka Stasio Šalčiaus turėjo progos skaityti įvairių pažangių lietuvių laikraščių. Be to, dažnai pats Stasys paskaitydavęs.

Josephine į Čikagą persikėlusi gyventi pradėjo 1920 metų. Kaip tik tuo metu išvydo pasaulį "Vilnis", ir ji pradėjusi skaityti "Vilni" nuo pat pirmo numerio. Tad minėdama "Vilnės" 60 metų jubiliejų, ji mini 60 metų gyvenimą Čikagoje ir čia įsijungimą į organizacinę veiklą. Be to, ji ir šiandien skaito visus lietuviškus pažangius laikraščius, taipgi ir pažangius laikraščius anglų kalba.

Vilnietai
 Vilnis, gegužės 1

"Vilnius" direkcijos tarimai

"Vilnius" bendrovės direktorių tarybos posėdis įvyko balandžio 5 d. Posėdį atidarė ir tvarką vedė pirm. Jonas Copin. Perskaityti praeito posėdžio tarimai ir priimti.

Administracijos raportą davė Helen Bordner, nes administratorė Mary Grager rimtai serga ir yra išvykusi pas dukrą Indianos valstijoje. Raportas apėmė du mėnesius. Dabar knygas tikrina H. Bordner ir J. Urbikas.

Nutarta pasiųsti padėkos laiška ir dovanėlę Mary Grager už jos ilgų metų darbą "Vilnius" administracijoje.

Išrinkta nauja "Vilnius" administratorė Nellie De Schaaf.

Redakcijos raportą davė S. J. Jokubka. Jis pažymėjo, kad darbas eina tvarkingai ir išleisti keli padidinti numeriai. J. Marazienė sutiko padirbėti po porą dienų prie laikraščio iki jai sąlygos leis.

Biznio komisija pranešė, kad jubiliejinis parengimas eina gana sėkmingai, parduota nemažai bilietų ir tikimasi turėti nemažai svečių. Programai vesti pakviesta Helen Bordner.

Pranešta, kad buvusi adm. M. G. vaju baigusi vasario 15 d., bet nepaskelbusi, kad po vasario 15 d. gauti skaitytojai neįskaityti į vaizdo sąrašą. Tikime, kad vartininkai supras sunkią padėtį, kurią turėjo

Del Vinco Andrulio

Liūdnas puse metu tykai praslinko—
Draugo ir ištikimo vado tarpe nebera!
Iš musu ta nelaboji šmekla išskinė
VILNIS šlubuoja—kai slepa primynė.

Nenuilstantis draugas, Vincas Andrulis,
Nu jaunystės už žmonių laba rėmė petis.
Nežiurent kad priešu persekotas buvo,
Žmonija vėdė šviesu, tiesu Marxso keliu!

Daug kartu Vincas užpultas, pagroptas—
Už taisybę nuteista, nukintejęs!
Gerai pažinojo nešvelnias teronu rankas.
Gresanti krotai, budelai nepergalejo idejos!

Buvo VILNIS laimingas per ilgus metus!
Del to—kad Vincas buvo jo tevas mylintis.
Su pagalba išmintingais idejos draugais
Kaip saules šviesi sėindulai pletes!

Nutilo, neskamba priimnas, letus jo balsas.
Nutilo ir jo draugu reikšmingas upas!
Rodas teisybe kai jo sėlė paliko užmirsta!
Tikrai usidirbeės garbė megiok, megiok draugė!

Eilėraštį parašė Helena Beadaliukė del atminimo jos tėvo, Felix Beadal, draugą ir ilgą metų pažystamą Vincą Andrulį ir jo nuveiktus darbus.
Sukomponuota: gegužės 22 d, 1973

(Kadangi autorė Helen Beadaliukė reikalauja: Please do not change a single word of my "Old Lithuanian" language. Ir toliau pažymi: Poems always should be printed as written. In poems one expresses his thoughts in his own way, tai "eilėraštį" spausdiname taip, kaip parašytas. Redakcija.)

MIRUS

Felix Shaling

Reiškiame gilią užuojautą netekusiems mylimo ir brangaus patėvio podukrai Angelei Adams ir žentui Stanley Adams ir kitiems artimiesiems bei draugams. Žinokite, kad ir mes kartu liūdime:

K. G. Urnežiai	F. Sakal
V. ir M. Railai	E. Cable
Chester ir Sophie Kent	Klasičiai
G. ir A. Bernat	B. Klimas

A. Marcinkus

MIRUS

Sophie A. Gurkis—Rizlerytei

Reiškiame gilią užuojautą velionės vyrui Antanui, sūnams Thomas, Robert ir jo žmonai Gloria, dukrai Audrey, motinai Barborai, abiem sesutėms ir jų šeimoms, visiems 4 broliams ir jų šeimoms. Žinokite, kad ir mes kartu liūdime:

Dolores Pedersen	U. Juodaitienė
Rolph Pedersen	Ruth Cogler
Millie Kancere	Nellie De Schaaf
V. & D. Yotka	Louis De Schaaf

me pergyventi sergant atsakingai administratorėi ir nesijaus nuskriausti, nors oficialiai nežinojo apie vajuos užbaigimą.

Nutarta šiais metais nukelti dalininkų suvažiavimą į birželio 8 d., nes po jubiliejinio parengimo už savaitės turėti suvažiavimą nepatogu. Prašome dalininkų, rėmėjų ir skaitytojų ruoštis prie suvažiavimo birželio 8 d., 10 val. ryto, "Vilnius" salėje. Direkt. sekr. J. M-nė

IŠVYKDAMI PARĖMĖ LAIKRAŠTĮ

Frank ir Gerry Mikužiai labai apgailestavo, kad negalėjo dalyvauti "Vilnius" 60 m. jubiliejiniam bankete, nes tuo laiku turėjo vykti pas dukrą Robin, kuri gyvena Colorado. Bet išvykdami jie įteikė "Vilnius" paramai \$15.

Dėkui už paramą ir linkių sėkmingos kelionės. Helen Bordner

SVARBUS PRIMINIMAS

Visi žinome, kad šiuo laiku viskas pabrango ir laikraščiui sunku versis. Čia noriu priminti, kad už mirusių prisiminimą į laikraštį reikia prisiųsti už skelbimą be paveiklo \$20, o su paveiklu \$25. Už aprašymą nemokama. Teikitės nepamiršti. "Vilnius" Adm.

LLD 19 KUOPOS NARIŲ ŽINIAI

Šiuo primenu, kad LLD 19 kuopos narių susirinkimas įvyks gegužės 10 d., 1 val. po pietų, "Vilnius" salėje. Prašau visus narius atsilankyti ir užsimokėti duoklę už 1980 metus. Padėkime į šalį kitus reikalus ir būtinai dalyvausime šiame susirinkime. Aptarsime tolimesnę kuopos veiklą.

Lauksiu skaitlingo narių atsilankymo. Kp. pirm. K. Yurgon

Smagu buvo padraugauti

Užėjus šaltai žiemai, sumaniau nuo jos pabėgti. Apleidau Čikagą sausio 17 d. ir grįžau kovo 17 d. Porą mėnesių praleidau šiltame klimate, St. Petersburg, Fla. Nerašysiu apie klimatą ir pasivažiavimus, tik priminsiu, kad turėjau progos pasimatyti ir mintimis pasidalinti su vietos veikėjais-darbuotojais.

Smagu buvo matyti drg. V. ir S. Kuzmickus ne tik dainuojant, bet ir dirbant įvairiuose rengimuose ir aplamai rūpinantis pažangios veiklos puoselėjimu. Taipgi drg. B. ir J. Vaitkus, H. ir J. Sarkiūnus, E. ir K. Damalakus, V. ir V. Bunkus, darbščiąją choro vadovę Helen Janulytę ir eilę kitų. Smagu buvo su jais pasidalinti mintimis ir pajusti tą šiltą organizacinės veiklos rūpestingumą.

Mane maloniai nuteikė pabuvojimas Floridoje, ne tik klimatas, bet ir tai, kad dar turime šaunius, rūpestingus ir sąmoningus visuomenės veikėjus. Jų yra ir daugiau, bet šių paminėtų ilgai nepamiršiu.

J. Urmonienė

LIETUVIŲ DARBININKŲ APŠVIETOS DRAUGIJOS NARIŲ SUSIRINKIMAS

Kadangi praeitą kartą šauktas susirinkimas balandžio 12 dieną neįvyko, tad šaukiame kitą gegužės 10 dieną, 2 val. po pietų, "Vilnius" salėje.

Susirinkime teks plačiai ir nuodugniai aptarti "Vilnius" namo reikalai. Prašome būtinai dalyvauti susirinkime, nes reikės paruošti pranešimą "Vilnius" suvažiavimui apie namo stovį. Sekr. J. M-nė

LIŪDNOS

Julijos Casko

KETURIOLIKTOS MIRTIES METINĖS

[Mirė 1966 metais balandžio 29 d.]

Nežiūrint, kad jau sukako 14 metų nuo to skaudaus įvykio mūsų šeimoje, kai negailestinga mirtis išskyrė iš mūsų tarpo mylimą mamytę, uošvę ir močiutę Julija Casko, bet jos kilnus atminimas tebėra gyvas mūsų mintyse ir širdyse.

Tie 14 metų liūdnei ir skaudžiai praslinko, bet ne kiek nesumažino liūdesio bei ilgesio mūsų brangiosios, nes Ji mūsų namuose buvo tikra paguoda ir visų nesekmių ramintoja bei užtarėja.

Liūdentys: Duktė JESSIE VESELY
Zentas FRANK
Anukė DENISE

MIRUS

Juozui Nagreckui

Reiškiame gilią užuojautą velionio sesers sūnui Walter Budgin ir jo šeimai, krikšto sūnui Daniel A. Gestaut ir jo šeimai, taipgi kitiems giminėms bei idėjos draugams. Mes kartu liūdime netekę kuopos nario.

LLD 79 KUOPA ir NARIAI

MIRUS

Jadvygai Pukienei—Miškinytei

Reiškiame gilią užuojautą velionės dukrai Julijai Verega, anūkiui James ir jo žmonai Peggy, proanūkams Christine, Jean Dawn ir John; dukterėčioms Nellie Strola ir Helen McElligott ir kitiems giminėms. Mes kartu liūdime netekusios brangios narės.

ROSELANDO LIETUVIŲ MOTERŲ KLUBAS,
VALDYBA ir NARĖS

Metai be Emilijos Pažarskienės

Daug veikusi laikraščio "Vilnius" bendrovės direktorių taryboje, taipgi Amerikos Lietuvių Moterų kultūros draugijoje ir kitose organizacijose, Emilija Pažarskienė-Frankevičiūtė iš mūsų atsiskyrė 1979 metais gegužės 1 d., bet jos atlikti gražūs ir pavyzdiniai darbai tebėra jos draugių širdyse gyvi. Mažai rasime moterų, kurios tiek daug dirbo dėl pažangos judėjimo. Emilija ne tik dirbo organizacijų parengimuose ir šiaip sueigose, bet esant reikalui ji dirbo "Vilnius" spaustuviėje. Kur tik buvo reikalas, mes matėme Emiliją.

Jos sveikata pašlijo ir pergyveno rimtą operaciją. Bet sutvirtėjusi ji vėl grįžo prie laikraščio. Deja, sunkios ligos varginama, turėjo ne tik apleisti darbą, bet ir Čikagą. Apsigyveno pas dukrą ir jos šeimą Norridge, Ill. Nuo to laiko jau mažiau mes ją besutikdavome.

Matomai velionė nujautė savo saulėleidį. Prisiuntė man pinigų, kad užmokėčiau visoms organizacijoms, kuriose priklausė, duokles už

du metus. Kitaip sakant, kad jai ir mirus būtų užmokėtos duoklės. Tas jos elgesys įrodė, kaip aukštai ji vertino organizacijas ir trokšo būti jų nare. Ji labai džiaugėsi aplan-

kusi savuosius T. Lietuvoje. Taipgi džiaugėsi tenykščių dabartiniu gyvenimu.

Emilija, kaip ir jos velionis vyras Adolfas, per visą brandų gyvenimą buvo ištikimi darbo klasės nariai ir kovotojai už šviesesnį ir sotesnį rytojų.

Nežiūrint, kad jau metai praėjo nuo to laiko, kai užgeso jos šviesaus gyvenimo liepsnelė, bet jos atlikti gražūs darbai pasiliks neužmiršti tų, su kuriais ji taip glaudžiai ir sutartimai veikė.

Liūdna ir gaila, kad mes neturime brangios veikėjos, Amerikos Lietuvių Moterų Kultūros draugijos narės, Roselando Lietuvių Moterų klubo narės, Lietuvių Ex Mainierių Draugiško klubo narės ir eilės kitų organizacijų narės, bet jos pavyzdingas gyvenimas lai bus mums kelrodžiu.

J. M-nė

MIRE LIETUVIAI

Balandžio 10 d. mirė Juozas Laurinaitis, sulaukęs 81 m. a. Gimė Lietuvoje, Kudirkos Naumiestyje. Sioje šalyje išgyveno 30 metų.

Kovo 28 d. mirė Jurgis Rekašius, sulaukęs 77 m. a. Gimė Lietuvoje. Į šią šalį atvyko po antro pasaulinio karo.

Kovo 29 d. mirė Marija Kvietkauskienė-Jurgelevičiūtė, sulaukusi 66 metų am. Gimė Lietuvoje, Kybartuose. Sioje šalyje išgyveno 31 m.

Balandžio 5 d. mirė Elena Karaitienė-Braniškaitė, sulaukusi 83 m. a. Gimė Lietuvoje, Kybartuose. Sioje šalyje išgyveno 30 metų.

Balandžio 8 d. mirė Ona Swazes-Irmaite, sulaukusi 77 m. a. Gimė Lietuvoje, Siaulių rajone, Papilės apylinkėje, Usienių kaime. Sioje šalyje išgyveno 52 metus.

Balandžio 9 d. mirė Feliksas Kurkulis, sulaukęs 92 m. a. Gimė Lietuvoje, Rokiškio rajone, Svėdsų apylinkėje, Ruzgų kaime. Į šią šalį atvyko po antro pasaulinio karo.

Balandžio 2 d. mirė Marcelė Vengeliene-Anužaitė, sulaukusi giles senatvės. Gimė Lietuvoje, Kretingos rajone, Kulių apylinkėje, Šimulių kaime. Sioje šalyje išgyveno 27 metus.

LIGONIS

Cicero Moterų klubo narė Anna Sukis, gyvenanti Oak Lawn (7725 So. Major Ave., 60459), turėjo jau penkias tumor operacijas. Dabar skundžiasi inkstais, bet daugiau operacijų bijo. Gal, sako, vėžys pasirodys.

Kaimynai nenuodijo jos du šunis. Ji ketina pirkti dar vieną šunį. Linkiu Annai geros ateities ir sveikatos.

John Feiza

JOY WAINORIUS GRĮŽO IŠ LIGONINĖS

Balandžio 8 d. kalbėjau su drg. Joy Wainorius-Sešelgyte. Ji pergyveno rimtą operaciją, kuri buvo sėkminga. Dabar randasi namuose 116 E. Joe Orr Road, Chicago Heights, Ill., 60411. Apgailėstavo, kad dar negalėsianti dalyvauti "Vilnius" jubiliejiniame bankete, bet pažadėjo finansinę paramą.

Gaila, kad Joy teko pergyventi, smagu, kad jos sveikata grįžta ir nepamiršta "Vilnius", kurią jos velioniai tėveliai taip gražiai rėmė.

Helen Bordner

MIRUS

Frances Dauderienei—Pociūtei

[LUDINGTON, MICH.]

Reiškiamė gilią užuojautą velionės dukrai Veda, žentui Joseph Bergailai, anūkams Joseph A., Elizabeth, Brian ir proanūkams, taipgi sesutei gyvenančiai Lietuvoje. Mes kartu liūdime netekusios mielos narės.

ROSELANDO LIETUVIŲ MOTERŲ KLUBAS,
VALDYBA ir NARĖS

LIŪDNAS PRISIMINIMAS

Jono Žekonio

SO. BOSTON, MASS.

[Mirė 1965 m. rugsėjo 22 d.]

Liūdnam praslinko 14 metų nuo to skaudaus įvykio, kuomet užgeso Jo šviesaus gyvenimo liepsnelė. Mūsų mylimas vyras, tėvas ir uošvis Jonas Žekonis buvo drūtas tarsi lietuviškas ažuolas, bet skaudi liga pakirto jo sveikatą, o negailėstinga mirtis atskyrė Jį nuo mūsų visiems laikams.

Nežiūrint kiek laiko praslinko, Jis pasiliks mūsų mintyse ir širdyse gyvas. Jo šviesus gyvenimas bus mums tikroju kelrodžiu. Išėkis ramiai, mūsų mylimasis, šaltoje ir tykioje žemėlėje, o mes mintimis būsimė su Tavimi.

H. ŽEKONIENĖ ir šeima

LIŪDNOS MIRTIES METINĖS

Emilijos Pažarskienės— Frankevičiūtės

EMILIJA PAŽARSKIENĖ

Liūdnam ir širdį veržiančiai praslinko metai nuo to skaudaus įvykio, kai negailėstinga mirtis visiems laikams atskyrė nuo mūsų brangią mamytę, uošvę ir močiutę Emiliją Pažarskienę 1979 metais gegužės 1 d. Jau metai jos nėra tarp mūsų, bet jos motiniška meilė ir kilnūs pamokinimai bei nurodymai, kaip turime gyventi, kad būtume plačios visuomenės gerbiami ir naudingi ne tik sau, bet ir visai žmonijai, nebus pamiršti.

Mes žinome, kad ji pas mus negrįš ir jokios dejonės nesumažins mūsų širdyse padarytos žaizdos, bet atėjus tai skaudžiai dienai, norime garsiau sudejuoti ir pasiskųsti Jos ir mūsų draugams, kad mes liūdime Jos netekę ir minime Jos garbingą vardą. Eisime Jos nurodytais keliais iki jėgos mus lydės. Lankysime jos kapą ir puosime gyvomis gėlėmis.

Lai Tau, mūsų brangioji, bus amžina ramybė!

Liūdintys: Duktė DOLORES
Žentas RALPH PEDERSEN.
Anūkai: CYNTHIA, ANN, CLIFFORD
ADOLFAS, GREGORY NORD

Frances Dauderienė

Daug metų gyveno Čikagoje, o pastaruosius 3 m. Ludington, Mich.

Mirė 1980 m., kovo 14 d., sulaukusi 79 metų amžiaus. Gimė 1900 m. gegužės 20 d. Lietuvoje, Pocių šeimoje. Į šią šalį atvyko 1913 metais. Buvo vedusi su Povilu Dauderiu, kuris mirė 1968 metais.

Pastaruosius 3 metus gyveno pas dukrą Vedą ir žentą Joseph Bergailą. Jie liūdi netekę motinos ir uošvės, taipgi anūkai: Joseph S. Bergaila, kuris gyvena Houston, Texas; Frances Sivnot, gyvenanti Ludington, Mich. ir Evelyn Bergaila, gyvenanti Washington, D. C., taipgi 3 proanūkus: Joseph A., Elizabeth ir Brian, ir sesutę gyvenančią Lietuvoje.

Velionė priklausė prie šių organizacijų: Lietuvių Ex Mainierių klubo, Čikagos Lietuvių Našlių ir Našliukių bei Pavienių draugiško klubo, Amerikos Lietuvių Piliiečių Pašalpos klubo, Zemačių Kultūros klubo ir Roselando Lietuvių Moterų klubo.

Laidotuvės buvo kovo 18 d. P. Ridiko kopiyčioje. Iš ten buvo išlydėta ir palaidota Lietuvių Tautinėse kapinėse.

Liūdi dukte VEDA BERGAILA
Žentas JOSEPH
Anūkai ir proanūkai

MIRUS

Mykolui Palevičiui

[HERRIN, ILL.]

Reiškiamė gilią užuojautą velionio žmonai Mary, abiem dukrom, jų šeimoms, brolio ir sesutės šeimoms bei kitiems giminėms ir kilnios idėjos draugams. Mes kartu liūdime netekę brangaus pažangiečio.

Millie Kancere
Nellie De Schaaf
Louis De Schaaf